

Sygn. akt VI GC 1852/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko **J. C., A. M., A. W. (1)**

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego A. M. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydanemu w sprawie o sygn. akt VI GNc 1177/17

I. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 10 741,02 złotych (dziesięć tysięcy siedemset czterdzieści jeden złotych dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 07 października 2016 roku do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że jego odpowiedzialność jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanych J. C. i A. W. (2) wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 1177/17;

II. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 4 155 złotych (cztery tysiące sto pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym ustaleniem, że jego odpowiedzialność jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanych J. C. i A. W. (2) wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 1177/17 w zakresie kwoty 2 552 złotych (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt dwa złote).

Sygn. akt VI GC 1852/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 lutego 2017 powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych A. M., J. C. i A. W. (1) kwoty 10 741,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 07 października 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwani A. M., J. C. oraz A. W. (1) wchodzili w skład zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Pozwani A. M. i A. W. (1) pełnili funkcję członków zarządu od września 2006 roku do maja 2013 roku, a pozwany J. C. pełni funkcję członka zarządu od maja 2013 roku do dnia dzisiejszego.

Powód wskazał również, że przeciwko wyżej wskazanej spółce toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie w sprawie o sygn. akt V GNC 3711/11/S. Niniejsze postępowanie zostało zakończone wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 września 2011 roku oraz postanowienia z dnia 09 lutego 2012 roku o nadaniu klauzuli wykonalności. Po uzyskaniu tytułu wykonawczego wierzyciel wystąpił do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T. z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w celu wyegzekwowania należności stwierdzonej tym tytułem. Postępowanie egzekucyjne toczyło się pod sygn. akt Km 395/12 do dnia 09 czerwca 2016 roku. W toku tego postępowania przeprowadzona została egzekucja z nieruchomości, przy czym powód nie został zaspokojony nawet w części. Egzekucja z pozostałych składników majątku dłużnika okazała się bezskuteczna, wobec czego w dniu 09 czerwca 2016 roku komornik sądowy wydał postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego wskutek stwierdzenia bezskuteczności postępowania. Postanowienie to zostało doręczone pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 14 czerwca 2016 roku.

W związku z bezskutecznością egzekucji wierzyciel w dniu 29 września 2016 roku skierował wezwania do zapłaty do członków zarządu zobowiązanej spółki – J. C., A. M. oraz A. W. (1), przy czym skład oraz adresy członków zarządu spółki wierzyciel ustalił na podstawie informacji w aktach rejestrowych spółki. Pomimo upływu wyznaczonego w wezwaniach terminu pozwani nie dokonali zapłaty ani nie przedstawili propozycji dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Powód wskazał, że domaga się od pozwanych członków zarządu solidarnie kwoty odpowiadającej wysokości szkody, jaką poniósł wskutek braku możliwości zaspokojenia się z majątku dłużnika – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Na dochodzoną kwotę składają się następujące należności: 5 465,45 złotych tytułem należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 września 2011 roku (sygn. akt: V GNC 3711/11/S), 3 996,07 złotych tytułem szkody równej wysokości skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych zgodnie z nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 września 2011 roku za okres od dnia 21 marca 2010 roku do dnia 14 czerwca 2016 roku, czyli do dnia, w którym wierzyciel dowiedział się o szkodzie wobec umorzenia postępowania egzekucyjnego, 1 279,50 złotych tytułem szkody powstałej w związku z niewywiązywaniem się przez dłużnika – (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z obowiązku zwrotu kosztów postępowania orzeczonych nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 września 2011 roku (sygn. akt V GNC 3711/11/S).

Powód wskazał, że nie uzyskał zaspokojenia co do jakiegokolwiek części swojej należności w toku toczzonego przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. postępowania egzekucyjnego. Wierzyciel dowiedział się o bezskuteczności niniejszego postępowania w dniu doręczenia jego pełnomocnikowi postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, tj. w dniu 14 czerwca 2016 roku. Na ten dzień ustalona została wysokość poniesionej szkody oraz naliczonych do tego czasu odsetek ustawowych. Nadto powód wyjaśnił, że w niniejszym postępowaniu domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu liczonych za okres od dnia 07 października 2016 roku. Data ta wynika z faktu, iż w wezwaniach do zapłaty powód wskazał pozwanym termin dobrowolnej zapłaty należności do dnia 06 października 2016 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 1177/17 i sprostowanym postanowieniem z dnia 21 lipca 2017 roku, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany A. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zarzucił, że w okresie od dnia powstania przedmiotowej wierzytelności do dnia zakończenia wykonywanej przez pozwanego kadencji w organie zarządzającym spółki, tj. do dnia 12 kwietnia 2013 roku, nie istniały przesłanki do złożenia przez zarząd (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosku o ogłoszenie upadłości spółki.

Pozwany wskazał, że zgodnie z posiadanymi przez niego kopiami części dokumentów księgowych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. za 2011 rok, sytuacja finansowa spółki nie uzasadniała zgłoszenia

wniosku o upadłość spółki. Wprawdzie rok obrotowy 2011 spółka zakończyła ze stratą w wysokości 260 724,66 złotych, to jednak jednocześnie – jak wynika z treści sprawozdania zarządu spółki z działalności za rok 2011 – spółka posiadała wierzytelności wobec swoich kontrahentów w kwocie 379 967,78 złotych. Spółka, zgodnie z bilansem za 2011 rok, posiadała zobowiązania z tytułu ubezpieczeń społecznych i podatków w łącznej kwocie 55 296,40 złotych oraz zobowiązania wobec kontrahentów w kwocie 144 601,81 złotych. Kwota wymagalnych należności spółki wobec kontrahentów była zatem niemal dwukrotnie wyższa niż kwota istniejących zobowiązań. Uwzględnic przy tym należy, że spółka ta dysponowała na koniec 2011 roku opłaconym w całości kapitałem zakładowym w kwocie 350 000 złotych. Powyższe okoliczności bez wątpienia pozwalają stwierdzić, że na dzień 21 grudnia 2011 roku nie istniały przesłanki do ogłoszenia upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Pozwany podkreślił, że również w dalszym toku trwania kadencji pozwanego jako prezesa zarządu tej spółki nie wystąpiły przesłanki obligujące zarząd do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Wskazał, iż w dniu 12 kwietnia 2013 roku pozwany A. M. oraz pozwany A. W. (1) wraz ze sprzedawcą udziałów w spółce przekazali pozwanemu J. C. całość posiadanej dokumentacji księgowej spółki, w konsekwencji czego pozwany nie dysponuje aktualnie dokumentami księgowymi dotyczącymi okresu od dnia 01 stycznia 2012 roku do dnia 12 kwietnia 2013 roku (dlatego też we wstępie sprzeciwu pozwany sformułował wnioski o zobowiązanie Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. oraz pozwanego J. C. do przedstawienia do akt sprawy odpowiednio zeznań rocznych spółki (CIT-8) za lata 2010-2013 oraz dokumentacji księgowej wymienionej w punkcie 6, na okoliczność ustalenia sytuacji finansowej i majątkowej spółki w okresie od dnia powstania wierzytelności powoda do dnia zakończenia pełnienia przez pozwanego funkcji prezesa zarządu spółki).

W dalszej kolejności pozwany A. M. wskazał, że prowadzona przez powodową spółkę egzekucja należności wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie objęła wszystkich, istotnych składników majątku spółki. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury wprawdzie przedłożone przez powoda postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji stanowi co do zasady wystarczający dowód dla stwierdzenia, że bezskuteczna okazała się egzekucja z całego majątku dłużnika, to jednak jeżeli pozwany twierdzi, że egzekucja została umorzona, pomimo, iż spółka posiadała majątek, nie jest pozbawiony możliwości wykazania tego faktu – członkowie zarządu, aby uwolnić się od odpowiedzialności za nieściągalne zobowiązania spółki, mogą wykazać, że egzekucja prowadzona przez wierzyciela nie objęła innych, konkretnych składników majątku, z których mogłaby okazać się skuteczna.

W związku z powyższym pozwany wskazał, że egzekucja z nieruchomości prowadzona na wniosek powodowej spółki dotyczyła wyłącznie nieruchomości objętej księgą wieczystą o numerze (...) i nie objęła ona nieruchomości należącej do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. położonej w M., gmina Ż., stanowiącej działkę gruntu o numerach(...) i (...) dla której Sąd Rejonowy w Kartuzach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Jak zaś wynika z treści umowy pożyczki oraz umowy przeniesienia własności na zabezpieczenie z dnia 12 kwietnia 2013 roku, w okresie od dnia 13 października 2009 roku do dnia 12 kwietnia 2013 roku przedmiotowa spółka była właścicielką tej nieruchomości, przy czym strony przedmiotowej umowy określiły jej wartość na kwotę 200 000 złotych. Nie ulega zdaniem pozwanego wątpliwości, mając na uwadze treść załączonej do akt sprawy dokumentacji z postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T. pod sygn. akt Km 395/12, że powód nie prowadził egzekucji z tego składnika majątku spółki, zaś uwzględniając realną wartość rynkową tej nieruchomości przeprowadzenie egzekucji w tym zakresie niewątpliwie pozwoliłoby powodowi na zaspokojenie jego wierzytelności przysługującej wobec spółki.

Niezależnie od powyższego pozwany wskazał, że na podstawie umowy pożyczki oraz umowy przeniesienia własności na zabezpieczenie z dnia 12 kwietnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. uzyskała od pozwanych A. M. i R. W. nieoprocentowaną pożyczkę pieniężną w kwocie 200 000,00 złotych. Zabezpieczeniem wykonania tej umowy było przewłaszczenie powyższej nieruchomości położonej w M. na pożyczkodawców, z jednoczesnym zobowiązaniem do zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości na spółkę w przypadku terminowej spłaty pożyczki. Ponieważ pożyczka nigdy nie została zwrócona przez spółkę, nieruchomość pozostała własnością pożyczkodawców, zaś (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. pozostała w posiadaniu

kwoty 200 000 złotych. Stosownie natomiast do treści dokumentacji egzekucyjnej powód nie prowadził egzekucji z tego składnika majątku spółki, zaś uwzględniając kwotę uzyskanych przez spółkę środków pieniężnych, niewątpliwie skierowanie egzekucji wobec tych środków pieniężnych pozwoliłoby powodowi na zaspokojenie wierzytelności przysługującej wobec spółki.

Z ostrożności procesowej pozwany A. M. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda w całości. Wskazał, że zgodnie z dominującym w orzecznictwie poglądem sytuującym wierzytelność opartą na odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. jako wynikającą z odpowiedzialności *ex delicto*, podstawę prawną dla rozstrzygania kwestii przedawnienia roszczeń z tego tytułu stanowi art. 442¹ k.c., co oznacza poddanie roszczenia powoda trzyletniemu terminowi przedawnienia. Pozwany wskazał, że termin przedawnienia roszczeń wobec członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe, przy czym nie można w każdym przypadku utożsamiać uzyskania przez wierzyciela wiedzy o niemożności uzyskania zaspokojenia wierzytelności od spółki z powzięciem wiadomości o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, a świadomość bezskuteczności egzekucji może wynikać z każdego dowodu wskazującego na to, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie zobowiązania, dochodzonego następnie przez wierzyciela w drodze powództwa z art. 299 k.s.h.

Uwzględniając powyższe pozwany podkreślił, że mając na uwadze przebieg postępowania egzekucyjnego, ustalony w oparciu o dokumentację zgromadzoną w aktach egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T. pod sygn. akt Km 395/12, powód powinien mieć świadomość bezskuteczności egzekucji prowadzonej w sposób wyznaczony przez powoda przeciwko spółce już w drugiej połowie 2013 roku. W toku egzekucji komornik sądowy dokonał bowiem zajęcia posiadanych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. ruchomości i rachunków bankowych, jednak prowadzone działania nie pozwoliły na choćby częściową spłatę wierzytelności powoda. Pozwany wskazał również, że dokonano zajęcia nieruchomości należącej do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., jednakże z uwagi na pierwszeństwo innych wierzycieli w stosunku do sumy uzyskanej z licytacji tej nieruchomości oraz wysokość ich należności, oczywiste było już w drugiej połowie 2013 roku, że prowadzona egzekucja z nieruchomości nie doprowadzi do zaspokojenia roszczenia powoda. Wobec faktu, że powód nie skierował egzekucji do innych składników majątku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz wobec faktu, że pozostały zajęty w toku egzekucji majątek spółki nie pozwolił na chociaż częściową spłatę zadłużenia wobec powoda, w ocenie pozwanego już w 2013 roku powód powinien, dbając należyście o swoje interesy, powziąć wiedzę o bezskuteczności prowadzonej z wniosku powoda przeciwko spółce. Tym samym, wobec złożenia pozwu w dniu 28 lutego 2017 roku, w ocenie pozwanego roszczenie powoda należy uznać za przedawnione już w 2016 roku. Wobec powyższego powództwo jako przedawnione winno zostać oddalone w całości.

Pozwany A. M. zakwestionował zasadność wskazanego przez powoda terminu początkowego biegu wymagalności roszczenia powoda wobec pozwanego, a w konsekwencji sposób obliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej. Wskazał, że wezwanie do zapłaty z dnia 29 września 2016 roku zostało przez powoda skierowane na adres w G. przy ulicy (...), zaś rzeczywisty adres zamieszkania pozwanego od kilku lat to G., (...).

Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNC 1177/17 uprawomocnił się w stosunku do pozwanych A. W. (1) oraz J. C..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. pełnił funkcję prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w okresie od września 2006 roku do dnia 12 kwietnia 2013 roku.

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. powstała w toku pełnienia przez A. M. funkcji prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

niesporne

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 września 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V GNC 3711/11 referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie nakazał pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., aby zapłacił na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 5 465,45 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 21 marca 2010 roku do dnia zapłaty, a także kwotę 1 279,50 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie, po jego uprawomocnieniu się, zostało opatrzone postanowieniem z dnia 09 lutego 2012 roku w klauzulę wykonalności.

nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 września 2011 roku – k. 26 akt oraz k. 24 akt Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie prowadzonych w sprawie o sygn. akt V GNC 3711/11, zarządzenie – k. 31 akt Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie prowadzonych w sprawie o sygn. akt V GNC 3711/11

W dniu 29 lutego 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z całego majątku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. poprzez zajęcie wierzytelności, praw, rachunków bankowych, nieruchomości i ruchomości należących do dłużnika oraz wynagrodzeń ze stosunku pracy.

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T. pod sygn. akt Km 395/12 zajęto m. in. rachunki bankowe należące do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz ustalono, że spółka ta jest właścicielem nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...), dla której to nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...).

W związku z powyższym (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. w dniu 11 czerwca 2013 roku wniósł o wszczęcie egzekucji z tej nieruchomości i o przyłączenie się do już toczącego się postępowania w stosunku do tej nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 09 kwietnia 2014 roku komornik sądowy zakończył postępowanie w części egzekucji skierowanej przedmiotowej nieruchomości i ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w tym zakresie wskazując, że nieruchomość została sprzedana na licytacji za kwotę 245 700 złotych oraz, że dalsze czynności związane z podziałem sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości i jej rozdysponowaniem prowadził będzie Sąd Rejonowy w Sopocie.

Pismem z dnia 09 kwietnia 2014 roku komornik sądowy wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. do wskazania innego majątku dłużnika, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja w terminie 7 dni, pod rygorem umorzenia postępowania egzekucyjnego.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. nie wskazał innego majątku dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Z kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości położonej w S. przy ulicy (...), dla której to nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. uzyskał jedynie zwrot kosztów postępowania egzekucyjnego. Pozostała uzyskana ze sprzedaży tej nieruchomości kwota przypadła innym wierzycielom zgodnie z planem podziału sporządzonym postanowieniem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 01 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt I Co 510/12.

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T. postanowieniem z dnia 09 czerwca 2016 roku umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Postanowienie to doręczono wierzycielowi w dniu 14 czerwca 2016 roku.

wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – k. 1-3 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości – k. 23 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., wniosek o wszczęcie postępowania z nieruchomości – k. 33 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego – k. 38 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania w trybie art. 827 k.p.c. – k. 50, 63 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., postanowienie z dnia 09 kwietnia 2014 roku – k. 64 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., postanowienie z dnia 09 czerwca 2016 roku – k. 66 akt o sygn. akt Km 395/12 prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., postanowienie z dnia 01 kwietnia 2015 roku – k. 135-139 akt

Dnia 12 kwietnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz A. M. i R. W. zawarli w formie aktu notarialnego przed notariuszem J. W. prowadzącym kancelarię notarialną w G. umowę pożyczki oraz umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie, zgodnie z którą A. M. oraz R. W. pożyczili (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 200 000 złotych, a spółka ta celem zabezpieczenia tej pożyczki przeniosła na nich własność nieruchomości położonej w M. obejmującej działki numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Kartuzach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Termin spłaty określono na dzień 13 maja 2013 roku.

Działający w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. J. C. oświadczył, że reprezentowana przez niego spółka otrzymała kwotę pożyczki.

umowa pożyczki oraz umowa przeniesienia własności na zabezpieczenie (Rep. A numer (...)) – k. 78-79 akt

W dziale czwartym księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kartuzach dla nieruchomości będącej przedmiotem powyższej umowy, w chwili jej zawarcia, na pierwszym i drugim miejscu ujawnione były hipoteki na rzecz (...) Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na łączną kwotę 360 000 złotych.

wydruk księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kartuzach – k. 151-152 akt

Pismem z dnia 29 września 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wezwał A. M. do zapłaty kwoty 11 041,02 złotych, na którą składały się: należność główna wynikająca z nakazu zapłaty z dnia 07 września 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt V GNC 3711/11/S, koszty postępowania w tej sprawie, kwota 1 193,27 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez wierzyciela kosztów postępowania egzekucyjnego oraz kwota 300 złotych tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym.

Powyższe wezwanie zostało wysłane na adres A. M. w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

przedsądowe wezwania do zapłaty wraz potwierdzeniem nadania – k. 37-39 akt, pismo z Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku – k. 32 akt

(...)spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w latach 2010-2012 wykazywał stratę w rocznych zeznaniach CIT-8, zaś za rok 2013 – w ogóle nie złożył zeznania rocznego.

informacja z Urzędu Skarbowego w S. – k. 162 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania oraz dowody z dokumentów pochodzących z akt sprawy o sygn. akt V GNc 3711/11/S Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, a także akt sprawy egzekucyjnej o sygn. akt Km 395/12 prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sopocie A. T., których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd nie dał natomiast wiary pismom złożonym przez pozwanego A. M. zatytułowanym „rachunek zysków i strat jednostki sporządzony na dzień 31 grudnia 2011 roku” (k. 70-71 akt), „wprowadzenie i informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2011 przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (za okres od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku)” (k. 72-74 akt) oraz „sprawozdanie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. – z działalności za rok 2011” (k. 75-76 akt), albowiem pisma te jako nie podpisane nie stanowią dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, a wobec kwestionowania przez powoda prawdziwości zawartych tam treści, brak było jakichkolwiek podstaw, aby uznać informacje w nich zawarte za miarodajne źródło służące ustaleniu stanu faktycznego, w tym w zakresie sytuacji finansowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 czerwca 2018 roku Sąd pominął dowód z zeznań stron z uwagi na ich nieusprawiedliwioną nieobecność, mimo prawidłowego wezwania oraz na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w związku z nieuiszczeniem przez pozwanego zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 czerwca 2018 roku Sąd oddalił także wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. W., mając na uwadze treść art. 242 k.p.c. oraz okoliczność, że świadek prawidłowo dwukrotnie wzywana nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności (mimo że Sąd dodatkowo pouczał ją o obowiązku stawienia się). Podzielając nadto pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 maja 2014 roku (sygn. akt I ACa 1537/13), że sytuacja finansowa spółki winna być wykazana przede wszystkim dokumentami finansowymi, a nie zeznaniami świadków, czy stron, Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, że wobec powyższego dalsze dążenie do jej przesłuchania przyczyni się jedynie do przedłużenia postępowania.

Nadto, na podstawie art. 251 k.p.c. w zw. z art. 248 k.p.c. Sąd postanowieniem z dnia 13 czerwca 2018 roku nałożył na J. C. grzywnę za nieuzasadnioną odmowę przedstawienia żądanej dokumentacji księgowej oraz oddalił wniosek pozwanego o zwrócenie się o akta rejestrowe (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. uznając, że wypożyczenie tych akt jest niedopuszczalne, jako że nie mogą one zostać wyniesione poza budynek Sądu, w którym są przechowywane, zaś skoro są jawne, to pozwany miał możliwość złożenia odpisów dokumentów z tychże akt samodzielnie, czego nie uczynił.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych A. M., J. C. i A. W. (1) kwoty 10 741,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 07 października 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

Nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 1177/17 w stosunku do pozwanych A. W. (1) oraz J. C. uprawomocnił się.

Pozwany A. M. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu wskazywał na przedawnienie roszczenia powoda, niewykazanie bezskuteczności egzekucji (z uwagi na nieskierowanie egzekucji do posiadanej przez spółkę nieruchomości w M. oraz środków pieniężnych pochodzących z pożyczki) oraz podnosił, że w czasie, kiedy był członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., nie istniały podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki.

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Przepisy kodeksu spółek handlowych poprzez nadanie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością osobowości prawnej, czynią ją samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Zasadniczo spółka taka, sama ponosi pełną odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania, a gwarancją jej wypłacalności powinien być co najmniej kapitał zakładowy jako element majątku spółki. Zasadę tę przełamuje jednak przepis art. 299 k.s.h., który wprowadza osobistą i solidarną odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania kierowanej przez nich spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie bowiem z treścią art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Stosownie zaś do § 2 tego przepisu – członek zarządu może się uwolnić od tej odpowiedzialności, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Cytowany przepis prawa w procesach przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nakłada na powoda obowiązek udowodnienia dwóch przesłanek, a mianowicie bezskuteczności egzekucji wierzytelności przysługującej przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz sprawowania przez pozwanego funkcji członka jej zarządu w okresie istnienia zobowiązania spółki.

Odnosząc się do przesłanki sprawowania przez pozwanego A. M. funkcji członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w okresie istnienia zobowiązania spółki, to okoliczność ta nie była sporna, pozwany A. M. pełnił bowiem funkcję prezesa tej spółki w okresie od września 2006 roku do dnia 12 kwietnia 2013 roku.

Mając zaś na uwadze drugą z przesłanek, wskazać należy, że ustalenie przewidzianej w art. 298 § 1 k.h. (obecnie art. 299 § 1 k.s.h.) przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 stycznia 2007 roku, sygn. akt II CSK 417/06, LEX numer 355345). Sposoby ustalenia tej przesłanki odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. wskazuje doktryna i orzecznictwo wymieniając przykładowo przedstawienie postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu bezskuteczności uzyskane nawet przez innego wierzyciela. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela przy tym pogląd, iż tylko w sytuacji kiedy nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie można mówić o bezskuteczności egzekucji. Dopóki istnieją jakiegokolwiek realne możliwości efektywnego spieniężenia majątku spółki należy je wykorzystać dla zaspokojenia swoich należności. W tym miejscu jednak należy wskazać na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w orzeczeniu z dnia 26 kwietnia 1938 roku (sygn. akt C II 2806/37), w którym wskazano iż wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który dochodzi swojego roszczenia przeciw członkom jej zarządu, nie musi wykazać, iż wyczerpał wszystkie możliwe sposoby egzekucji, wystarczy jeżeli jeden ze sposobów egzekucji okazał się bezskutecznym. Dla skutecznego zatem podważenia mocy dowodowej wynikającej z postanowienia komornika sądowego jako dokumentu urzędowego, to pozwany musiałaby wykazać, że faktycznie w dacie prowadzenia egzekucji komorniczej istniał majątek dłużnej spółki, z którego powód mógłby zaspokoić swoją wierzytelność.

W niniejszej sprawie pozwany A. M. wskazywał, że w związku z zawartą umową pożyczki, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. dysponował środkami pieniężnymi w wysokości 200 000 złotych pochodzącymi z tej pożyczki. Wprawdzie, jak wynika z treści umowy z dnia 12 kwietnia 2013 roku działający w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. J. C. oświadczył, że reprezentowana przez niego spółka otrzymała kwotę pożyczki, jednakże pozwany nie wykazał, że środki te faktycznie na rachunek bankowy spółki wpłynęły. Zważyć bowiem należy, że w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego w prawie o sygn. akt Km 395/12 wierzytelności na rachunkach bankowych spółki zostały zajęte przez komornika sądowego, a zatem gdyby rzeczywiście kwota taka

na rachunek spółki wpłynęła, to niewątpliwie część tej kwoty w wysokości odpowiadającej wierzytelności powoda zostałaby zajęta, co jednak jak wynika z akt egzekucyjnych nie nastąpiło.

W ocenie Sądu pozwany A. M. nie zdołał więc wykazać, że (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. realnie dysponowała powyższą kwotą.

Pozwany A. M. wskazywał również, że powód nie skierował postępowania egzekucyjnego do nieruchomości położonej w M. obejmującej działki numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Kartuzach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) należącej – do dnia 12 kwietnia 2013 roku – do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Jednocześnie, jak wynika z treści tej księgi wieczystej, w istocie do tego okresu przedmiotowa spółka była właścicielem tej nieruchomości, jednakże po pierwsze – pozwany nie wykazał, jaka była wartość tej nieruchomości (nie jest wystarczające określenie jej wartości przez strony), a nadto w dziale czwartym księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kartuzach dla tej nieruchomości, w chwili jej zawarcia, na pierwszym i drugim miejscu ujawnione były hipoteki na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na łączną kwotę 360 000 złotych. Wobec powyższego pozwany nie zdołał wykazać, że nieruchomość ta stanowiła realny majątek spółki, z którego powód jako wierzyciel mógłby, kierując do tego majątku egzekucję, zaspokoić swoją wierzytelność.

Pamiętać bowiem należy, że ocena istnienia majątku spółki, z którego w rozumieniu art. 299 k.s.h. wierzyciel mógłby się zaspokoić, dokonywana jest z punktu widzenia realnego składnika majątkowego umożliwiającego rzeczywiste zaspokojenie strony powodowej, a nie np. z punktu widzenia składnika bilansowego w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości. W świetle bowiem art. 299 k.s.h. majątek spółki nie może być oceniany jedynie w rozumieniu powyższej ustawy, a poszczególne pozycje bilansu i składniki majątku powinny być poddane ocenie w świetle wszystkich dowodów zgromadzonych w procesie w kontekście realnych możliwości zaspokojenia wierzyciela w okresie sprawowania przez daną osobę funkcji w zarządzie spółki (tak Sąd Okręgowy w Krakowie w wyroku z dnia 06 lutego 2015 roku, sygn. akt XII Ga 405/14).

W tej sytuacji uznać należało, że pozwany A. M. nie zdołał wykazać, że w czasie postępowania egzekucyjnego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. posiadał majątek o jakiegokolwiek realnej wartości, z którego wierzytelność powoda mogłaby zostać zaspokojona, choćby w części, a więc, że prowadzona przeciwko spółce egzekucja byłaby możliwa w tym sensie, że mogłaby przynieść skutek w postaci rzeczywistego zaspokojenia wierzytelności i uzyskania należności dochodzonej pozwem (tak również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 24 czerwca 2015 roku, sygn. akt I ACa 887/14) – nie wykazał bowiem ani, że środki pieniężne pochodzące z pożyczki faktycznie znajdowały się na rachunku bankowym spółki ani wartości nieruchomości w M. i możliwości zaspokojenia się z niej mając na uwadze obciążające tę nieruchomość zabezpieczenia hipoteczne korzystające z pierwszeństwa zaspokojenia i ich wysokość.

Mając na uwadze powyższe zdaniem Sądu powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zdołał wykazać przesłanki odpowiedzialności pozwanego opartej na treści art. 299 k.s.h.

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł m. in. zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Aktualnie nie budzi już wątpliwości charakter odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wynikający z treści art. 299 k.s.h. Zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2008 roku (sygn. akt III CZP 72/08, OSNC 2009/2/20) odpowiedzialność ta ma charakter odszkodowawczy i stanowi szczególnie przypadek odpowiedzialności deliktowej ponoszonej na zasadzie winy. W konsekwencji do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przewidziane w treści art. 442¹ k.c. Przewidziany w tym przepisie trzyletni termin przedawnienia biegnie w przypadku roszczenia wywodzonego z art. 299 § 1 k.s.h. od dnia bezskuteczności egzekucji, a ściślej, od chwili gdy jest już oczywiste, że egzekucja będzie bezskuteczna. Zauważyć jednak trzeba, że nie w każdym przypadku można utożsamiać uzyskanie przez wierzyciela wiedzy o niemożności uzyskania zaspokojenia wierzytelności od spółki z powzięciem wiadomości

o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z trafnymi poglądami judykatury, ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić bowiem na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, sygn. akt V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129 i z dnia 14 lutego 2003 roku, sygn. akt IV CKN 1779/00, OSNC 2004, nr 5, poz. 76). Przyjąć wobec tego należy, że termin przedawnienia roszczeń wobec członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe.

Mając na uwadze realia analizowanej sprawy Sąd przyjął, że świadomość wierzyciela – powoda odnośnie bezskuteczności egzekucji w niniejszej sprawie niewątpliwie istniała już wcześniej aniżeli w dacie umorzenia postępowania egzekucyjnego w dniu 09 czerwca 2016 roku (doręczonym powodowi w dniu 14 czerwca 2016 roku).

Jednocześnie nie sposób przyjąć, że świadomość powoda w tym zakresie istniała – jak wskazywał pozwany – w połowie 2013 roku, albowiem na wezwanie komornika sądowego (k. 50 akt sprawy o sygn. akt Km 395/12) w dniu 11 czerwca 2013 roku powód złożył wniosek o wszczęcie i przyłączenie do egzekucji z nieruchomości (k. 52 akt sprawy o sygn. akt Km 395/12). Sąd miał również na uwadze, że komornik sądowy pismem z dnia 09 kwietnia 2014 roku wezwał powoda do wskazania innego majątku dłużnika, z którego mogłaby być prowadzona egzekucja w terminie 7 dni, pod rygorem umorzenia postępowania egzekucyjnego informując, że dalsze czynności w egzekucji z nieruchomości prowadził będzie Sąd Rejonowy w Sopocie.

Wprawdzie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. nie przekazał w wyznaczonym terminie komornikowi sądowemu żadnych informacji odnośnie innego majątku dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., lecz nie sposób uznać, że w tej dacie w związku z upływem terminu określonego przez organ egzekucyjny, wierzyciel miał już niewątpliwie wiedzę o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, albowiem w tym czasie nadal toczyło się postępowanie związane z egzekucją z nieruchomości i niewiadomym pozostawało, czy wierzytelność powoda zostanie zaspokojona, mimo bowiem pierwszeństwa wierzyciela hipotecznego, powód mógł mieć nadzieję na zaspokojenie swojej wierzytelności, zwłaszcza mając na uwadze atrakcyjne położenie licytowanej nieruchomości (S.). Dopiero w związku z wydaniem w dniu 01 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt I Co 510/12 przez Sąd Rejonowy w Sopocie postanowienia, w którym dokonano planu podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży tej nieruchomości oraz mając na uwadze nie wskazanie innego składnika majątku dłużnika, z którego można by prowadzić egzekucję, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jako wierzyciel miał już niewątpliwie wiedzę o bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce i niezaspokojeniu jego wierzytelności (w całości).

W oparciu zatem o powyższe, przyjąć należało, że powód wiadomość o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia powziął w powyższym okresie (wydanie postanowienia o podziale sumy uzyskanej z egzekucji nieruchomości) i od tej daty winien być liczony termin przedawnienia roszczenia. Powództwo w niniejszej sprawie wywiedzione zostało w dniu 28 lutego 2017 roku (data stempla pocztowego), a zatem niewątpliwie przed upływem terminu przedawnienia.

Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (§ 2). Należy przy tym zauważyć, że przepis art. 299 k.s.h. specyficznie reguluje rozkład ciężaru dowodzenia. Występując z roszczeniem przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wierzyciel musi bowiem jedynie przedstawić dowody potwierdzające istnienie przysługującego mu wobec spółki roszczenia w czasie pełnienia funkcji członka zarządu oraz bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce. Wykazanie tych okoliczności stwarza ustawowe domniemanie odpowiedzialności członka zarządu, a zarazem przerzuca na niego ciężar dowodu zaktualizowania się przesłanek egzoneracyjnych zwalniających go z odpowiedzialności, określonych w art. 299 § 2 k.s.h.

W niniejszej sprawie pozwany A. M. podnosił, że do chwili, kiedy sprawował on funkcję członka zarządu (prezesa) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie istniały podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenia upadłości. W ocenie Sądu twierdzenia te pozostały gołosłowne, na okoliczność stanu finansowego spółki pozwany nie przedłożył żadnych wiarygodnych dowodów, przy czym jak już wskazano powyżej – dzieląc pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 maja 2014 roku (sygn. akt I ACa 1537/13), że sytuacja finansowa spółki winna być wykazana przede wszystkim dokumentami finansowymi, a nie zeznaniami świadków, czy stron – nawet więc przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. W. w ocenie Sądu nie pozwoliłoby na ustalenie, czy w czasie istnienia zobowiązania powoda i w czasie sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu (prezesa) (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie istniały podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenia upadłości. Ustalenie tych okoliczności wymagało bowiem oparcia się na dokumentacji finansowej spółki, której pozwany (mimo jawności rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego) nie przedłożył, a także dokonania jej oceny, co niewątpliwie wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego (pozwany wprawdzie złożył wniosek w tym zakresie, ale podlegał on oddaleniu z uwagi na nieuiszczenie zaliczki).

Jednocześnie podkreślić należy, że – jak już także wskazano w powyższej części uzasadnienia – Sąd nie dał wiary pismom złożonym przez pozwanego A. M. zatytułowanym „rachunek zysków i strat jednostki sporządzony na dzień 31 grudnia 2011 roku” (k. 70-71 akt), „wprowadzenie i informacja dodatkowa do sprawozdania finansowego za rok 2011 przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (za okres od dnia 01 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku)” (k. 72-74 akt) oraz „sprawozdanie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. – z działalności za rok 2011” (k. 75-76 akt), albowiem pisma te jako nie podpisane nie stanowią dokumentów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, a wobec kwestionowania przez powoda prawdziwości zawartych tam treści, brak było jakichkolwiek podstaw, aby uznać informacje w nich zawarte za miarodajne źródło służące ustaleniu stanu faktycznego, w tym w zakresie sytuacji finansowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Sąd zważył również, że z nadesłanych przez Urząd Skarbowy w S. zeznań CIT-8 wynika, że (...) G. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w latach 2010-2012 wykazywał stratę, zaś za rok 2013 – w ogóle nie złożył zeznania rocznego.

Raz jeszcze podkreślić w tym miejscu należy, że specyfika odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swej należności wobec spółki, nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczy, że wierzyciel przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie piastowania przez określoną osobę funkcji członka zarządu i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinienie przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje przy tym zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 07 grudnia 2006 roku, sygn. akt III CZP 118/06, LEX numer 203871), co wynika z charakteru odpowiedzialności członków zarządu wobec wierzycieli spółki.

Niezaspokojonemu w postępowaniu egzekucyjnym wierzycielowi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przysługują także od członków zarządu odpowiadających na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. odsetki na podstawie art. 481 k.c. za opóźnienie w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 299 § 1 k.s.h. Odsetek

przysługujących na podstawie art. 481 k.c. nie można jednakże utożsamiać z odsetkami za zwłokę lub opóźnienie w nieterminowym uiszczeniu długu przez samą spółkę. Przysługujące na podstawie art. 481 k.c. odsetki mogą być dochodzone przez wierzyciela spółki od członków jej zarządu za ich opóźnienie, tj. od dnia wymagalności tego odszkodowania (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2011 roku, sygn. akt III CSK 228/10). Ustalenie daty, od której należą się wierzycielowi spółki od członków zarządu odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego na podstawie art. 481 k.c. od kwoty odszkodowania z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 299 k.s.h. powinno nastąpić więc z uwzględnieniem unormowania art. 455 k.c. Ponieważ termin wykonania tego zobowiązania nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to powinno ono zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do jego wykonania. Zatem przewidziane w art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego przez członków zarządu należą się od chwili wymagalności roszczenia ustalonej stosownie do art. 455 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku, sygn. akt IV CKN 793/00). Zasadne było zatem domaganie się przez powoda od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 k.s.h. odsetek ustawowych za okres od dnia 07 października 2016 roku. Data ta wynika z faktu, iż w wezwaniach do zapłaty powód wskazał pozwanym, w tym pozwanemu A. M., termin dobrowolnej zapłaty należności do dnia 06 października 2016 roku. Sąd miał przy tym na uwadze, że wezwanie do zapłaty z dnia 29 września 2016 roku zostało przez powoda skierowane na adres w G. przy ulicy (...), który to adres wynikał z informacji uzyskanej z akt rejestrowych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. i to pozwanego obciąża niezawiadomienie o zmianie jego adresu zamieszkania.

Mając na uwadze powyższe rozważania i uznając żądanie pozwu za zasadne w całości Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 476 k.c. zasadzając na rzecz powoda od pozwanego kwotę 10 741,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 07 października 2016 roku do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanego A. M. jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanych J. C. i A. W. (2) wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 1177/17.

W punkcie II wyroku Sąd kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądził od pozwanego A. M. jako przegrywającego ten spór na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 4 155 złotych, która obejmuje: opłatę od pozwu w wysokości 538 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 3 600 złotych ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanego A. M. jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanych J. C. i A. W. (2) wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 1177/17 w zakresie kwoty 2 552 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 18 lipca 2018 roku